

Johannes Assuerus Ampzing

**Programma In Obitum Viri ... Victoris a Viereggen; Domini haereditarii in
Kossevitz/ Zapkendorff/ & Finstorff**

Rostochii: Pedanus, 1615

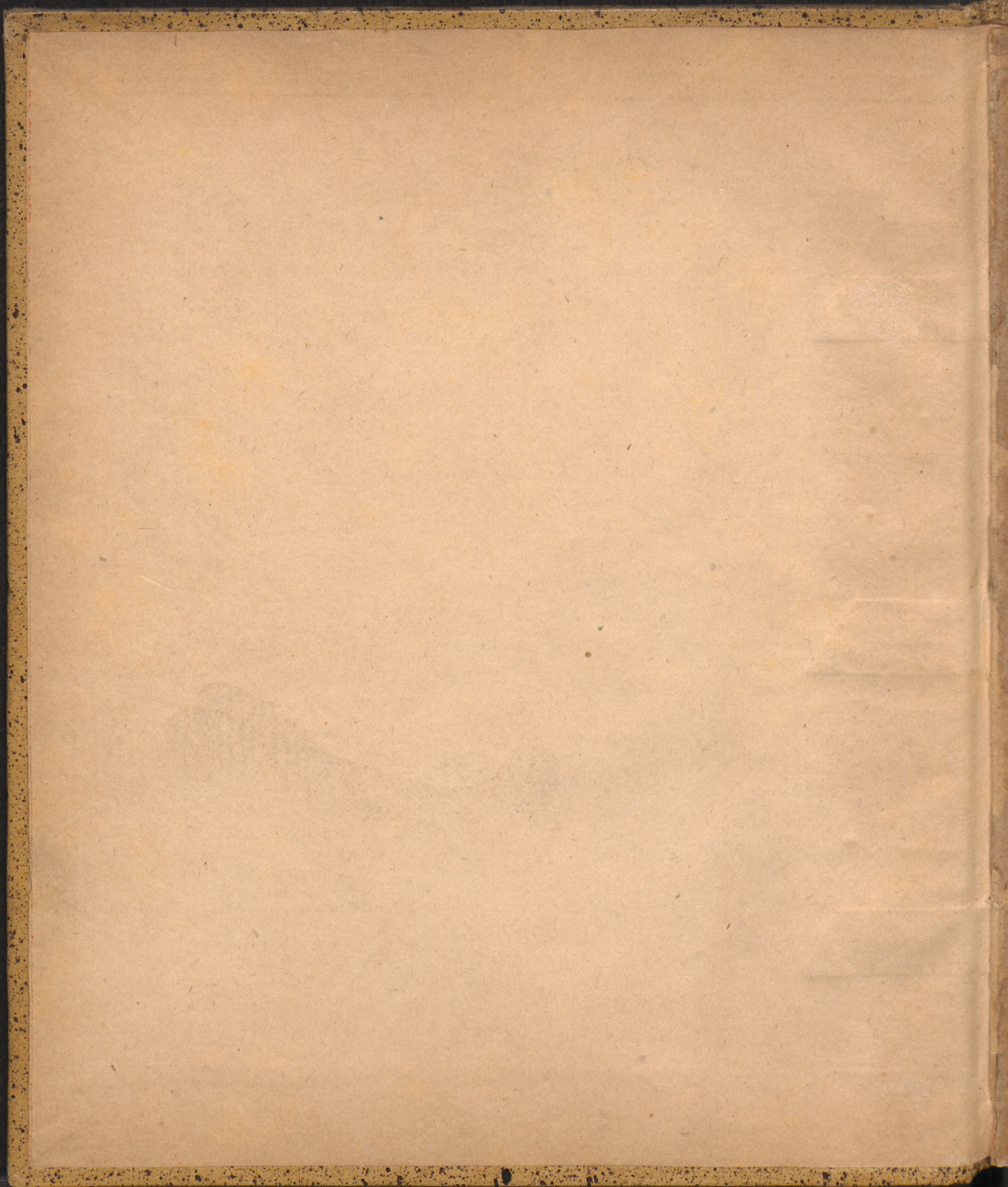
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777175509>

Druck Freier Zugang

Assverus, J.,
in
V. a. Vieregge

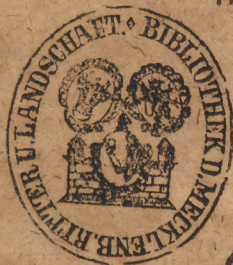
Rost. 1615.

Programma
IN OBITUM
VIRI NOBILISSIMI, GENE-
ROSI ET STRENUI;
VICTORIS
à VIEREGGEN;

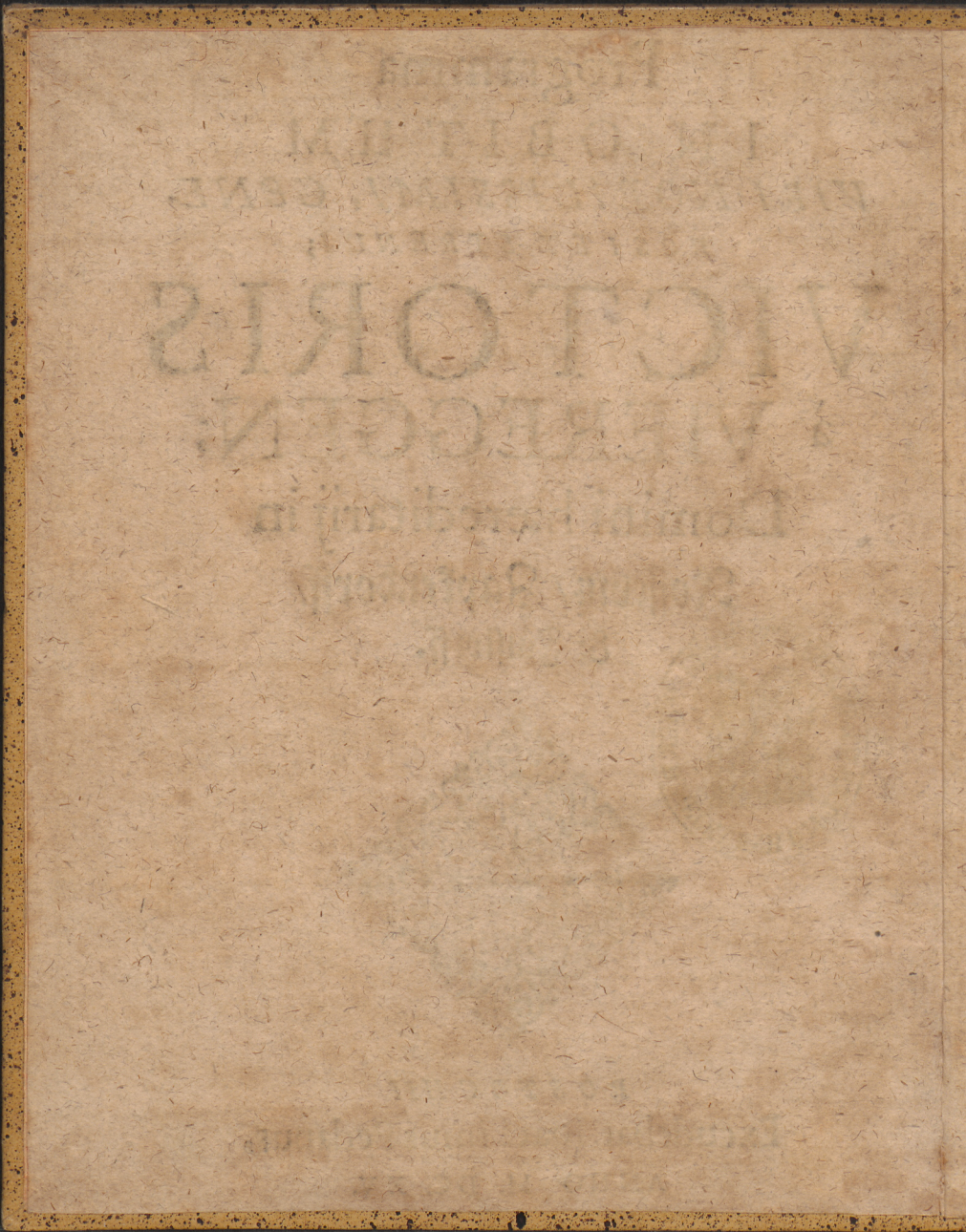
Domini hæreditarij in

Nosseviß / Zapfendorff /
& Finstorff.

ROSTOCHII
Excudebat Ioachimus Pedanus,
ANNO M. DC. XV.

30

RECTOR
Academiae Rostochiensis
JOANNES
ASSVERUS

Ampfingius Transfulanus.

Med. Doct. & Profess.

Agnum Reipub. decus & ornamentum est Nobilitas. Volunt autem nonnulli Nobile idem esse atque Excellens & dignum notitiâ, seu Notum: à verbo Nosco, unde deductam arbitrantur voculam Nobilitatis. Græcis Nobilitas dicitur *ἄσπεια*, unde Nobilis *ἄσπεις* & *ἄσπειος*; qui certè harum suarum vocum rationem reddere possunt Latinis longè meliorem, quòd apud illos vocula, eù in compositione ferè optatum quid significet, & quandam rei dignitatem seu bonitatem indicet. Ad horum imitationem Germani nostri *τὸς ἄσπεις ἢ ἄσπείος*, *Wolgeboren* appellarunt, quasi dicas benè natos.

Differt Nobilitas à Generositate. *Nobile* enim est id, quod ex bono prodijt genere. *Generosum* verò, quod à sui natura non declinavit, i. histor. animal. i. Undè rectè

A 2

dici-

dicitur, Omnis Generosus est Nobilis: sed non è con-
verso, Omnis nobilis est generosus. Plurimi enim Nobiles
sunt degeneres, qui Majorum suorum virtute relicta,
solâ imaginum à Majoribus acceptarum ostentatione su-
perbiunt, & nobilitatem, ut antiquitùs dicebatur, *solum in*
astragalis & talis habent.

E quibus equidem intelligimus, Nobilitatis Subie-
ctum esse animum generosum, nec posse veram Nobili-
tatem habitare in animo degenerere & virtutum vacuo. id
quod verè confirmat Eurip. in Alexand. dicens: *οὐκ*
ἔστιν ἐν κακοῖσι δ' ὕβρις, περὶ ἀγαθοῖσι δ' ἀδραν. id est,
Nulla Nobilitas inter malos est, sed inter bonos tantum viros.
Et Chrysoit in Matth. *Ille clarus, ille sublimis, ille nobilis,*
ille tunc integram Nobilitatem suam putet; si dedignetur seruire
vitij. Et iterum. *Quid prodest ei, quem sordidant mo-*
res, generatio clara? Aut quid nocet illi generatio vilis, quem
mores adornant? Ipse enim se vacuum ab omnibus bonis offen-
dit, qui gloriatur in patribus. Quid profuit Cham, quod fuerit
Noë filius? &c. In quam sententiam & M. Tullius ad
Marc. frat. scribens, de petitione Consulatus, dicebat:
Antonium & Catilinam non tam genere insignes esse, quam vi-
tij nobiles. Diogenes interrogatus, qui hominum nobi-
lissimi essent? respondit: *Contemptores opum, glorie, vo-*
luptatis & vite. Hos enim censuit paupertate, obscuri-
tate, fame, labore, & ipta denique morte superiores. Et
Euripid. in Dictys.

Ὁ μὲν γὰρ ἔθρος ἔστιν ἐπιτύχ' ἀνίε.
Ὅδ' ἔ' δίκαιος, καὶ ἀμείνων περὶ
Ζῆος καὶ Πύην, δὲ ὄφρα ἔται δόξα. id est:
Bonus vir mihi nobilis videtur.

Qui verò non justus est, licet à patre meliore
Quàm Jupiter sit, genus deducat: ignobilis mihi cen-
setur.

Extant.

Extant confimilis sententiæ versiculi cujusdam A-
tydami Tragici Atheniensis haud inconcinni:

Γένος δ' ἑπαινός ἐστιν ἀσφαλέστατον,

καθ' ἄνδρ' ἐπαγαίν' ἔστι, ἂν δικαίῳ ἢ,

τέλει, τ' ἀρετῆ, τῶν ἄλλων καλῶν.

Ἐνεκα τῶν ἐστὶν ἄλλων ἄνδρ' ἕνα:

καὶ τῶν ἐν ἡμετέροις, εἰσι μύητοι. id est:

Tutissima generis laus est,

Virum collaudare quò iustus fuerit,

Et moribus optimis, ac eundem vocare nobilem.

Sed huiusmodi vel unum invenire difficile est:

Et inquirentes ipsum, infiniti sunt.

Causam si quæramus Nobilitatis: fatendum est ve-
rum esse, quod vulgari & trito fertur versiculo, *No-
bilis est verè quem nobilitat sua virtus.* Nam si primam o-
mnium hominum originem spectemus: omnibus com-
petit quod Poëta dicit:

Una generis eademq; origo

Nobiles ac ignobiles produxit. Cui succinit Thom.

Morus Anglus,

Factus es ex luto; quid suspicis alta? Et paulò post:

Quin si vera voles audire: libidine factâ,

Natus es è coitu, guttulâ & è miserâ. Undè ergo

Nobilitas? A virtute inquam: de qua Siroza pater,

Causam in se Virtus Nobilitatis habet. Et Iuvena-

lis Satyr. 8.

Nobilitas sola est atq; unica virtus.

Virtus autem omnis est *Habitus*. Etsi verò constet
Habitus non ingenerari, sed vel *exercitatione* acquiri vel
divinitus infundi: diffitendum tamen non est ingene-
rari dispositiones quasdam *quædam*, seu *habitudines* di-
cas, *inclinationes* & *aptitudines*, quæ, accedente studio
& *exercitatione*, paulatim in *habitus* abeant, & à non-

nullis virtutum semina appellatur. Qua de re pulchre
Poeta Venusinus lib. 4. Ode. 4.

Fortes creantur fortibus & bonis.

Est in Juvencis, est in equis patrum Virtus. Et paulo post:

Doctrina sed vim promovet insitam,

Rectiq; cultus pectora roborant. Idem significanter expressit Plutarchus, dicens: *Virtutis à justo animi habitu profecta facultas, suâ veluti notâ in prolem diffusa, eam insignit. Et hæc verissima Nobilitas est, similitudo secundum justitiam.* Suffragatur huic sententiæ communis experientia. Ut enim liberi plerumqve, externâ corporis imagine, aliquid paternæ aut maternæ ideæ præ se ferunt; ita in moribus ferè parentum indolem referunt.

Ubi equidem etiam atq; etiam duo quædâ observanda. 1. Ista virtutum semina adeò esse evanida, ut, nisi indefesso educationis studio indies confirmentur augeanturq; dispereant: quandoqve etiam in vitia abeant omnium pessima. Cum enim singulare quippiam obtineant; necesse est ut evadant aut singulariter bona, aut singulariter mala. Neqve enim uspiam videas perniciosiora neqvitiæ exempla, quàm in ijs, qui à laudatâ quâdam stirpe degenerant. Solent enim isti, quod habebant bonæ indolis, in pessimum & nocentissimum virus convertere: sicut *Myrrha*, quæ est suapte natura efficax remedium adversus venenum, si mutetur; mutatur in *Opacarypasum*, quod est venenum longè perniciosissimum. Sic Cain, Cham, Esau, Absolon, &c. optimorum parentum, filij fuerunt pessimi & neqvissimi. 2. Illud etiam observemus, virtuosam (ut sic dicam) & generosam Indolem, nulli neq; genti, neq; stirpi, aut familiæ esse adstrictam. Videmus enim alibi stirpes vetustas retorrescere, & vicissim alibi terrarum novas subinde oriri & exurgere

gere. *David opilio*, ob indolem generosam & virtutem, solium Regium conscendit; nec desunt exempla alia complura. Orbi terrarum toti perspecta fuit insignis *Aureliani* virtus: & tamen ejus patria propter ignobilitatem adhuc in occulto manet. *C. Aurelius Valerius Diocletianus* Imperator, patre Notario, vel (ut alij putant,) liberto ortus fuit. *Maximus Pupienus* Imperator, ferrarij fabri filius fuisse perhibetur. *M. Iulius Licinius* Imperator, in Dacia progenitus fuit, patre admodum inope agricolâ. *Primislaus* tertius Bohemorum rex, patre natus fuit rustico: qvî cum ipse araret, à Bohemis (ut Romæ Cincinato accidit) ad ducatum vocatus est. *Tamburlanus* Persarum rex longè potentissimus, Scythâ patre pastore genitus fuit. *Abdelmonius* Barbariæ rex patrem habuit figulum. Idem perhibent de *Agathocle* rege Syracusarum, quem adeò sui ortus non puduit, ut in convivij inter aurea vasa adhibuerit etjam fictilia; pristinae fortunæ memor. *Franciscus Carmaniola*, Genuæ dux, porcos pavit. Pulchrum est imprimis quod de *Hyphicrate*, qui patrem habuit sutorem, commemorat Plutarchus. Huic, postquam ab Artaxerxe rege Persarum, Ægyptijs bellum illaturo, Dux electus esset; Harmodius prisce illius Harmodij abnepos, obscuritatem generis objecit. Cui ille facetè respondens, *Meum*, inquit, *Genus habet à me originem: tuum verò in te desijt*. Idem de Cicerone scribit, hunc dicere solitum fuisse, *Satius esse, se suis gestis florere, quàm Majorum opinione niti*. Et rectè quidem *Quanto enim (dicente Pog. Flor.) majoris habetur, edificare domum, quàm habitare aut ornare adificatam: tantò prestabilius est atq; excellentius, ab se partam Nobilitatem possidere, quàm servare ab alijs acceptam: cum alter suo ipse lumine resplendet, alter verò pra se ferat alienum*. Quod ipsum & D. Chrysof. in Matth. confirmat; cum inquit; *Stannum de argento egreditur*

ditur, sed non est argentum. Qui de claro genere clarus nascitur: gloria claritudinis, ejus non est solius. Qui autem de contemptibili genere clarus egreditur: gloria claritudinis, ejus est solius. Unde Plaut. in Mercat.

Pulchrius est Nobilem virtute fieri, quam nasci.

Exemplis paulò antè adductis juvat adhuc addere exemplum Ioannis Hunniadis Nistricensis, ab Ænea Sylvio commemoratum. Ille cum misisset ad Huldricum Ciliæ Comitem, ut ad se veniret in castra: renuit Huldricus & ad se misis respondit: *Ego Comes & Princeps, & tam nobili familiâ natus, ad te veniam, hominem novum, & nostrâ atate nobilitatum?* Quod cum accepisset Ioannes: Non ego (respondit) tuis Majoribus, sed tibi me comparo: quoniam neq; illis cedam, qui pugnando pro Christianâ religione nobilitatus, majus lumen posteritati meae comparavi. Atq; *ut in te Ciliensis Comitatus turpiter extinguitur: ita in me Domus Nistricensis exornatur* Sed neq; in hanc sententiam omittendus videtur famigeratus ille Aragonum rex Alphonsus, quem, ut est apud *Panorm. lib. 2. de reb. gest. Alphonsi*, cum aliquis à nobilitate maximè laudaret, quòd scilicet esset rex, regis filius, regis nepos, regis frater: Rex hominem interpellans, dixit, Nihil esse, quod in vitâ minoris ipse duceret, quàm quod ille tanti facere videretur. *Laudem enim illam, non suam, sed Majorum suorum esse:* quippe qui justitiâ, moderatione atq; cum excellentia, sibi regnum comparassent. Successoribus quidem oneri regna cedere, & ita demum honori: si virtute potius quàm testamento illa suscipiant. *As se itaq; si qua modò extant, eliceret ornamenta, non à patribus jam mortuis extorqueret.* Significare voluit rex prudentissimus, multò gloriosius esse, à se inclarescere, quàm niti avitis imaginibus: regnumq; propriâ virtute partum clarius habendum, quàm quod hæreditate obvenit.

Dixi

Dixi virtutem esse Nobilitatis causam. At verò cum
omnis virtus in actione consistat: oportet præclare ge-
sta & nobilia facinora ad virtutem accedere, quæ, ceu
fructus, arboris bonitatem & generositate[m] faciant testa-
ram. Hoc, hoc opus, hic labor est. Hoc civibus suis apud
Plutarch. inculcabat magnus ille Legislator Lycurgus,
quando eos in hæc verba alloquebatur. *Ne nobis, ô cives,
nobilitas & ductum ab Hercule Genus proderit: nisi omni stu-
dio illa ipsa etiam opera gesserimus, per quæ ille mortalium omni-
um clarissimus ac generosissimus extitit: ac per omnem vitam,
quæ honesta sunt, & discamus & exerceamus.* Et Poëta lue-
nalis. *Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis Aeacide si-
milis, Vulcaniaq[ue] arma capessas: Quam te Thersita similem
producat Achilles.*

Iam verò ne hic quidem in causarum ordine confi-
stendum, sed colophonem constituendæ Nobilitati addi
oportet autoritate Imperiali aut Regiâ. Non enim per
vim summi honores sunt rapiendi, sed viâ ordinariâ &
legitimâ, ad illos est conscendendum. Sicut enim in
scholis Regijs, quæ Academiæ appellantur, summi stu-
diorum honores, non rapiuntur, sed legitimè, viâ ordina-
riâ & autoritate publicâ, ijs, qui eos promeriti sunt, con-
feruntur: ita etiam dignitas Ordinis equestris, autorita-
te Imperiali aut Regiâ, ijs demum decernitur, & solenni-
ter confertur, qui merito suo, & rebus præclare gestis,
tanto se honore non indignos esse testatum fecerunt.
Quo equidem in Actu, solennitates & ceremoniæ adhi-
bentur, danturq[ue] Nobilitatis insignia. Apud Romanos
Annulus signum fuit Nobilitatis, teste Livio lib. 3. de bell.
Pun. secundo *Arcades Luna* gestamen pro signo Nobili-
tatis habebant: quod & Romani postmodum fuerunt
imitati, teste Plutarcho, qui Lunulas gestaverunt in cal-
ceis. Undè & lunata pellis Martiali. Et apud Satyricum

B

Poë-

Poëtam. *Appositam nigra Lunam subtextit aluta.* Præterea varia apud Romanos fuerunt Conorarum genera, quæ, in testimonium & signum rei benè gestæ, conferebantur strenuis militibus, tum ipsis etiam Imperatoribus. v. g. *Castrensem coronam*, ex auro fabrefactam, valliq; continentem insigne, donabat Imperator ei, qui primus hostium castra pugnans intrasset. *Civica corona* fiebat è fronde ilignea aut querna, & ei dabatur, qui civem è morte liberasset. Hac Cicero dignus est habitus, ob atrocissimam illam Catilinæ conjurationem deletam vindicantq;. *Muralis Corona*, aurea, dabatur ab Imperatore ei, qui primus murum subijisset, & in oppidum hostium per vim ascendisset. *Navalem Coronam* & ipsam ex auro confectam merebatur, qui in prælio navali primus hostium navem armatus transilivisset. Erat autem insignita rostris navium; ad ejus imitationem nuper Dnn. Ordines Hollandiæ, coronam ex aureis rostris navium compositam, galeæ superimponi jusserunt, viri strenui Jacobi Heemskerckij, ob rem fortiter gestam, ad arcem Grybaltar, in freto Gadetano. *Obsidionalem Coronam* gramineam, quippe ex gramine contextam, dabant obsidione liberati, ei, qui liberaverat. Hanc S. P. Q. R. Fabio Maximo dedit secundo bello Punico, quòd urbem Romam obli-dione liberasset. *Ovalis Corona* erat myrtea, quâ utebantur Imperatores, qui ovantes urbem introibant. Deniq; *Triumphalis Corona* ex auro fiebat, & Imperatori mittebatur ob honorem triumphi. Aureis Coronis postmodum successerunt *Lauræa*, erantq; ejusdem & virtutis & honoris præmia.

Et hæc quidem hætenus de Subjecto & Efficiente Nobilitatis, quæ est, *Claritas Generis; virtute & rebus præclarè gestis, benè & legitime tum acquisita, tum conservata.* Cujus luculentum exemplum, hodierno die, nobis ob oculos

culos ponitur, in funere viri nobilissimi, generosi & strenui, VICTORIS A VIERGE GEN, Domini hæreditarij in Kossewis / Zapfendorff & Finstorff.

Fuit ille in lucem editus Anno 1564. ipso die Antonij, in prædio Kossewis, Patre MATTHIA A VIERGE GEN, Dno. hæreditario in Kossewis / Zapfendorff & Finstorff / qui, in bellis Germaniæ durissimis, semper à latere adfuit Illustrissimo ac bellicosissimo Principi ac Domino, Dn. Georgio Duci Megapolitano: quem etiam complexu suo tenuit, cum ille lethali saucius ictu, animam exhalaret. Quæ ejus fidelitate perspectâ, jamq; comprobata, in patriam, solutâ militiâ, reversus, in tantâ apud Illustriss. & Celsiss. Principem ac Dnm: Dn. Ioannem Albertum, Ducem Megapol. &c. gratiâ fuit, ut is Cameræ eum suæ præfectum constituere, fuerit dignatus. Quam e quidem Spartam administravit & ornavit fideliter.

Avus illi Paternus fuit VICTOR à VIERGE GEN, à quo suum Defunctus noster nomen sortitus est. fuit vir ille plurimum commendatus, à singulari morum integritate, tum vel maximè à constantia fidei, prope miranda; qui non facile quolibet doctrinæ vento huc illuc se rapi & impelli passus sit, nec primo statim momento, in religionis mutationem, quæ tum nova & recens adhuc erat, consenserit. Neque enim ullum dari potest argumentum evidentius hominis vani & levis, quàm, (hoc quidem rerum statu) præceptum & subita de religione in religionem transitio. Uxor illi erat foemina nobilissima ANNA von Schwerin / à Spantkow.

Proavum paternum habuit, EWALDT VIERGE GEN, Dn. hæreditarium in Kossewis / virum gravissimum, & in militiâ tam togatâ quàm armatâ exercitissimum. Qui Illustrissimis Principibus ac Dominis, Dn. Magno & Dn. Balthasaro, Ducibus Megapol. &c. à

coniūq; intimis fuit. Quod equidem munus postquam multos annos fideliter & gnauiter impleuisset, tandem à prædicto Duce MAGNO ad comitia Imperij Ratisbonam ablegatus, ibidem pariter officio, pariterq; & vitâ defunctus, diem obiit & sepulturæ locum sortitus est. Habebat in Matrimonio, foeminam nobilissimam Idam Nestorff à Bolshe.

Porro Abavus paternus illi fuit nobilissimus, generosissimus, & fortissimus maximeq; strenuus, Dn. IOHANNES à VIIEGGEN in Kossowis qui, ob res militiæ præclare gestas, honores & insignia consecutus est Equitis aurati. Huic conjunxerat foemina nobilissima Beata Molken à Stritsfeldt.

Deniq; Atavum paternum habuit VICTOREM VIIEGGEN, virum bellicosum & potentissimi Alberti, Regis Sveciæ, Ducisq; Megapol. itemq; illustris. Principis ac Dn. Dn. Iohannis Ducis Megapol. &c. Consiliarium fidelissimum. Qui uxorem habuit foeminam nobilissimam juxta & generosissimam Giesel Nordmans/ de profapia ortam Heroicâ, von Freyherrn Stammen geboren. Cum qua equidem uxore sua Victor ilte acquisiuit Feudum Kossowis/ & reliquis Viereggiorum feudis adjunxit.

Et, ab his quidem Majoribus paternis *uxoribus* noster recto ordine genus deducit. Quorum singulorum laudes cum non capiat hæc pagella: illud generatim indicasse sat esto, profapiam Viereggiorum perantiq; esse & præstantissimam. Ubi neq; illud silentio prætereundum Marischallos territorij Butzoviensis esse de Vieregggen: quæ equidem dignitas penes hanc familiam, jam inde à multis seculis in hodiernum usq; diem, longâ nepotum serie continuatâ residet, & veluti sedem fixit. Administrat autem provinciam illam hoc quidem tempore
vir no-

vir nobilissimus & generosus IOHAN VIEREGGEN;
Dominus hæreditarius in *Bizen*/ amicus noster singula-
ris, quem honoris gratiâ nominamus.

Ad Maternum Stemma quod attinet: Matre natus
est *ung. e. m.* noster ADELHEIDA LEVITZOWEN
à Lunow, foeminâ nobilissimâ, omniq; genere virtutum,
quæ sexum condecorant foemineum, ornatissimâ, tum
rei oeconomicæ gerendæ peritissimâ.

Avus Maternus illi fuit *Achim Levizow* / Dominus
hæreditarius in Lunow. Cujus uxor foemina nobilissi-
ma, Anna *Smekers vom Bufenfelde*.

Proavus maternus, *Heinrich Levesow*, Dominus hæ-
reditarius à Lunow; qui conjugem habuit nobilissimam,
Adelheit Hanen / von Bafedow.

Abavus maternus *Achim Levesow* / Dominus hære-
ditarius in Lunow / qui in matrimonio habuit *eine von
der Lûhe*.

Deniq; Atavus maternus quo nomine fuerit appella-
tus; modo accuratiùs indagare non licuit. Id in genere &
summam, quod nuper de profapiâ VIEREGGIORUM
annotavimus, & de LEvetzoviorum familia tenendum;
esse eam in Megapoli tum nobilissimam tum antiqvissi-
mam, & ejusdem Ducatus, quondam longâ serie, Archi-
marschallos fuisse de Levesowen.

Porrò, ut de Collateralibus aliquid etiam dicamus,
fratres germanos numero quatuor habuit: quorum pri-
mogenitus fuit SAMUEL VIEREGGEN: qui post-
quam aliquandiu in Hungaria, contra immanem Chri-
stiani nominis hostem, acriter depugnasset, tandem vesti-
gia retrò in patriam legens, in ipso itinere, Viennæ Au-
striae, febris ardente extinctus fuit. Alterum proximè à
se natum fratrem habuit DANIELEM VIEREGGEN,
qui per aliquod tempus in aulis Principum Brunsvicen-

sum & Wimarensium vixit, & Principibus inserviendō,
moribus & disciplinā aulicā egregiē fuit imbutus. Tandem
vitā hac functus, ad beatorum sedes commigravit. Ter-
tium fratrem habuit IOACHIMUM, & Quartum IA-
COBUM, ambos adhuc vivos, viros verē nobiles & ge-
nerosos: qui Generis Viereggiorum dignitatem strenuē
tuentur & ornant.

Sorores germanæ illi fuerant quinque; quarum pri-
ma, ANNA, quæ nupta est nobilissimo viro IOACHI-
MO à Zitzewitz / Dno. hæreditario in Ruttsein. Secunda
ILSEBÈ, quæ in matrimonium data fuit viro nobilissi-
mo Gunter Finck / Dno. hæreditario in Karow. Tertia
MARGARETA, matrimonio juncta viro nobilissimo,
juxtā & literatissimo ac verē strenuo, Nicolao Preen /
Dno. hæreditario in Wolde / qui olim Illustris. Principis,
Iohannis Alberti, fidelissimus fuit consiliarius. Quarta
BARBARA, quæ primū jugali foedere devincta fuit
viro nobilissimo Ulrich Manteuffel / Dno: hæreditario
in Dolgen: quo demortuo, secundis votis in thalamum
transiit viri nobilissimi, Bernhadi Mlenfeldt / Dn. hæ-
reditarij in Mlenfeldt. Quinta IDA, quæ connubij foedus
inijt cum nobilissimo viro Georgio Krafow / Dno. hæ-
reditario in Krafow. E quibus quidem quinque sorori-
bus, sola ILSABÈ fatis concessit, reliquæ adhuc qua-
tuor vitæ supersunt.

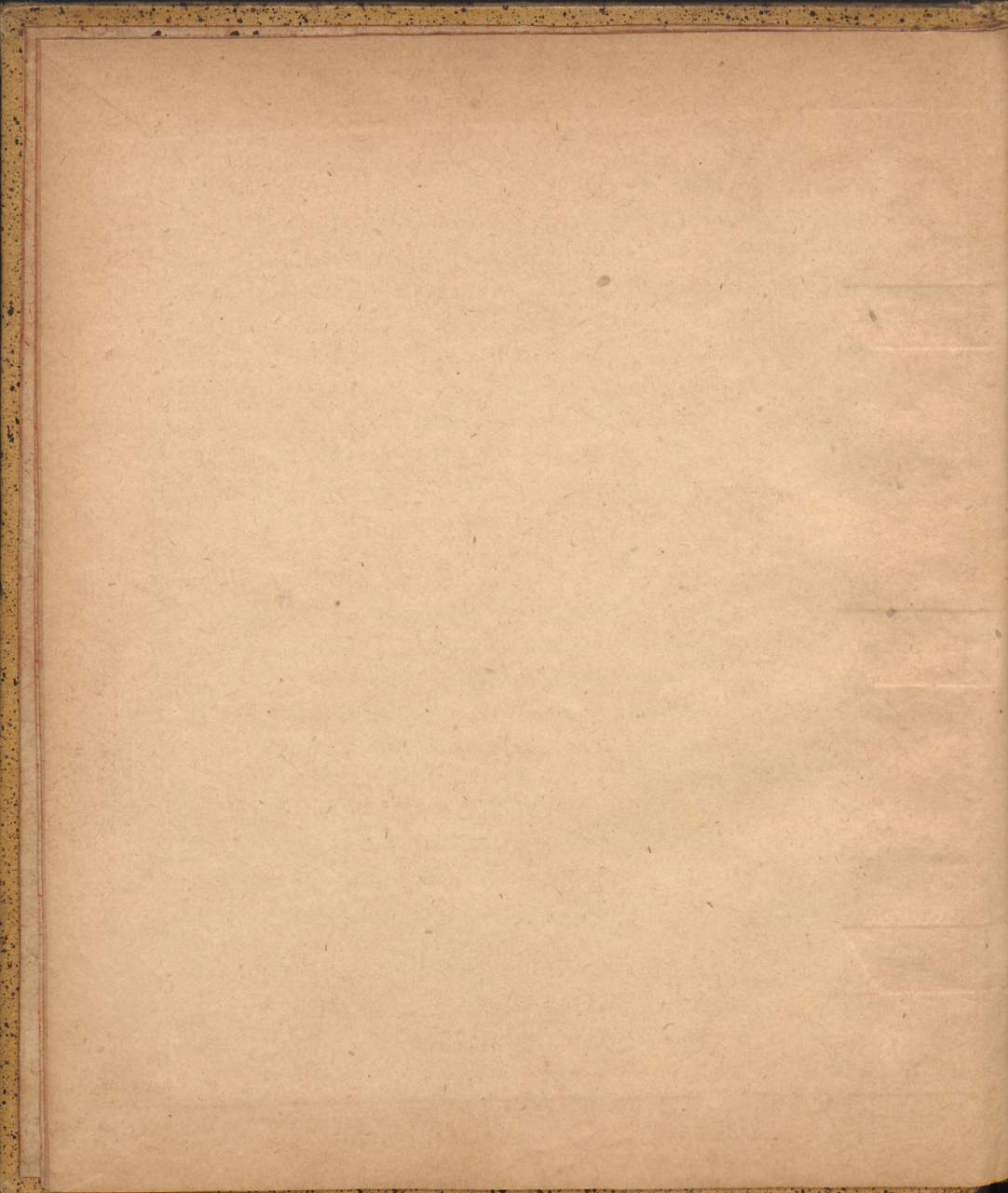
Iam ut ad Defunctum nostrum recurram oratio; fuit
ille inde usq; ab ipsis incunabulis Palladi & Themidi ipsi-
quæ aded luttitiæ sacer. Primis pueritiæ & Adolescen-
tiæ annis, à parentibus, ad scholas particulares, quas vo-
cant, missus fuit, Brandenburgensem & Gustavoviensem.
Indè postmodum à parentibus domum revocatus, priva-
to præceptore usus est: tantisper dum, primis studio-
rum jactis fundamentis, idoneus videretur, qui cum fru-
ctu jam

Anjam ad Academias, tanquam ad uberiores literarum
& studiorum mercatum, posset amandari. Et primò qui-
dem in vicinam Academiam sese contulit, hanc nostram
Rostochiensis: ubi per quadriennium sedulo juris stu-
dio operam navavit. Deinde Wittebergam abiit, incè-
ptum juris studium continuaturus: in quo noctes & dies
strenuè desudando integrum quinquennium Witteber-
gæ fuit commoratus, tantumq; in eo studiorum genere
profecit, ut non mediocrem inde sit consecutus nominis
gloriam. Exacto quinquennij spatio à parente domum
fuit revocatus. Atq; ex eo quidem tempore, pater ita-
tim ipsi causas suas judiciales gravissimas agendas & tra-
ctandas commisit: quarum ille patrocinium tantâ animi
alacritate, tantaq; pariter dexteritate subiit, ut ipsos et-
jam iudices in admirationem sui traxerit. In hoc vitæ
genere ad extremum usq; vitæ spiritum perseveravit, &
promovendis tam patriæ, quam suis & suorum causis &
commodis, indefesso studio incubuit. O virum non cla-
ritate generis solum, verum ipsâ etiam virtute nobilem!
qui alijs inserviando consumptus, Tullianum illud, *non
sibi solum nasci hominem, sed partem hujus patriam, & partem
sibi amicos vendicare*, suo exemplo dictum factum red-
didit. In omni vita modestiam coluit, pari cum gravi-
tate conjunctam, erga quosvis comis & affabilis, non a-
nimo elatus, non factu turgidus, liberalis erga eos quo-
rum operâ utebatur, tum vel maximè erga pauperes & e-
genos largus & manu minimè parcâ. Exitum vitæ ha-
buit placidum & Christiano homine dignum. Etenim
morbo confectus, cum præsentisceret horam adesse fata-
lem: imprimis domui suæ disposuit, deinde animam, ad
iter cœleste, viatico intruxit sacrosancti corporis & san-
guinis dominici, atq; ita, in verâ & constanti fide Chri-
stiana, placidè tandem obdormivit. Ob hujus tanti
viri

viri obitum, fratres, cognatos, affines & propinquos in maximo luctu versari non est mirum. Ægra mater, cui hujus sui filij obitus nondum innotuit, ubi tali & tanto tamq; charo pignore se orbatam videbit; verendum utique est, ipsa ut, præ animi dolore, vitæ amplius superesse possit. Sed Deus meliora. Quin potius, tum ipsa tum reliqui cognati & agnati, consolari ipsi sese debent, spe vitæ melioris, quâ Defunctus noster, re & nomine VICTOR, hoc jam corporis ergastulo liberatus, & à sanctis Dei angelis, per media aëreorum spirituum agmina, ad superas beatorum sedes devectus, perfruitur.

Cùm autem justis, huic viro (qui annos plurimos civis Academiæ nostræ fuit) persolvendis, dies dictus sit hodiernus: non possum non ad hunc Actum funebrem invitare cives nostros Academicos tum universos tum singulos, cujuscunqve demum sint ordinis: imprimis verò Dñm Professores, & reliquos quarumcunqve facultatum Doctores, Ecclesiarum Ministros & Magistros; tum deinde nobiles & generosos Adolescentes, qui studio- rum gratiâ apud nos commorantur; deniq; studiosam ludentem universam, & quotquot jurisdictionem nostram & auctoritatem reverenter habent. Quos equidem omnes & singulos rogo & cohortor, ut, horâ post meridiem primâ, in æde Iacobæâ, certatim conveniant, hanc funeris deductionem, frequenti suo comitatu, tum augustiorem, tum auctiorem reddituri. Quisq; etiam, humanæ fragilitatis memor, suam ipse salutem, & utriusqve hujus Reipub. incolumitatem, Deo ter opt. max. ardentibus votis commendet. P. P. sub Sigillo Rectoratus nostri, 27. Januarij Anno 1615.

Etiam ad Academias, tanquam
& studiorum mercatum, posset an-
dem in vicinam Academiam sese
Rostochiensem: ubi per quadri-
dio operam navavit. Deinde V-
ptum juris studium continuaturus
strenuè desudando integrum qu-
gæ fuit commoratus, tantumq; i-
profecit, ut non mediocrem inde
gloriam. Exacto quinquennij sp-
fuit revocatus. Atq; ex eo quic-
tim ipsi causas suas judiciales gra-
ctandas commisit: quarum ille p-
alacritate, tantaq; pariter dexteri-
jam iudices in admirationem sui
genere ad extremum usq; vitæ sp-
promovendis tam patriæ, quam
commodis, indefesso studio incu-
ritate generis solùm, verùm ipsâ
qui alijs inserviando consumptus
*sibi solùm nasci hominem, sed partem
sibi amicos vendicare*, suo exem-
didit. In omni vita modestiam
tate conjunctam, erga quosvis co-
nimo elatus, non factu turgidus, l-
rum operâ utebatur, tum vel max-
genos largus & manu minimè p-
buit placidum & Christiano ho-
morbo confectus, cum præsentif-
lem: imprimis domui suæ disposi-
iter coeleste, viatico intruxit sacri-
gvinis dominici, atq; ita, in vera
tiana, placidè tandem obdormi-

in literarum
primò qui-
inc nostram
alò juris stu-
abijt, ince-
pctes & dies
Witteber-
rum genere
tus nominis
ate domum
, pater ita-
ndas & tra-
tantâ animi
ut ipsos et-
n hoc vitæ
veravit, &
m causis &
um non cla-
e nobilem!
n illud, non
, & partem
factum red-
cum gravi-
ilis, non a-
a eos quo-
aperes & e-
m vitæ ha-
m. Etenim
adesse fata-
nimam, ad
oris & fan-
fide Chri-
hujus tanti
viri

